

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

yirmibeşinci sayı

21 Mart 2020

BU SAYIDA

- Medeni Karataş
- Özkan Yalçın
- Beşir Ayvazoğlu
- Lütfü Bilir
- Haydar Ali Nacar
- Memmet Hartlap
- Mehmet Gözükkara
- İsmail Kutlu Özalp
- Mustafa Kutlu
- Arif Bilgin
- Hikmet Özdemir
- H. Musa Tuncer
- Mustafa Ayvalı
- Mehmet Pektaş
- İsmail Kılınç
- Metin Mert
- Halit Yıldırım
- Mestan Karabacak
- Osman Gazi Turaç
- Engin Namlı
- Şükrü Ünal
- Hanifi Yılmaz
- Tayyib Atmaca

Tabakçı Dayı

● Medeni Karataş

Ne eski demlikler ne demler kaldı
Çayların tadı yok Tabakçı Dayı
Eski idareyi hanımlar aldı
Beylerin tadı yok Tabakçı Dayı

Büyüklük küçüklük edepten ırak
Çıracık usta olmuş ustalar çıracık
Şehiri kazayı beldeyi bırak
Köylerin tadı yok Tabakçı Dayı

Özler kabuklaştı şimdi kabuk öz
Dincilik din oldu dindarlıksa söz
Cenazede laklak düğünde dansöz
Toyların tadı yok Tabakçı Dayı

Gevşekler çoğaldı sıkı bozuldu
Yumurthanın bile akı bozuldu
Mürit mürşit cezbe saki bozuldu
Meylerin tadı yok Tabakçı Dayı

Gariban sırtında kambur taş çeker
Kör gözün cürmünü masum kaş çeker
Uyuz eşşek yarışlarda baş çeker
Tayların tadı yok Tabakçı Dayı

Medeni davalar emsal görüldü
İyi kötü birbirine karıldı
Adalet sadağı oka kırıldı
Yayların tadı yok Tabakçı Dayı

A ş ı k k a r a

Hayâli kayalı hakka dayalı dergi

Yapımcı: Tayyib Atmaca Yönetmen: Mehmet Pektaş

Set Amiri: Halit Yıldırım Afiş: Baki Özdoğan

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş

Sesleşme: 0535 391 92 50 Dükkan: www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergi@gmail.com

25. Sayı Mart 2020 ISSN-0106417 (dergi)

Bu Kantine Hicviyedir

●Özkan Yalçın

Eğer görebildiysem ben kantini han gördüm
Masaları demirbaş kalanı mihmân gördüm
Alır da bütün mektep zil sesiyle komutu
Koşar adım marş ile kantine dalan gördüm
Hangimiz koşmadık ki girmek için sıraya
İşi sohbeta döküp dersinden kalan gördüm
Nice aşklar yaşandı nice sevdalar duyduk
Üçüne yüzük taktık kalanı kalan gördüm
'Ayvaz'ın tablosuyla ona bakan nesilde
Ne gariptir Ya Rabbi soyuna çatan gördüm
Nice hatun kızlarla sohbet ettik günbegün
Dışları yağlanmıştı içlerin yavan gördüm
Üç karış saçla becayiş pantolon ceket yelek
Oğlan gibi kızlarla kız gibi oğlan gördüm
Çıkamayıp çarşıya bir sandalye karşıya
Kız yerine turşuya delice bakan gördüm
Ta bir uçtan bir uca sekiz masa öteye
Çayla sarhoş olup da narasın atan gördüm
Siz bayan/lütfen dikkat/ ayağınız altında
Kalbinden yaralanmış bir taze civan gördüm
'Üç harfle beş nokta'yı sorun 'Eşantiyon'a
Ben bu derde düşenin sırtında palan gördüm
Ey 'Ahmet' el-insaf be şu mübarek çayları
Gün m'oldu karbonatsız söz gelimi kan gördüm
Kuş etme bizi berber sonra beğenmez kızlar
Favulümün tekini biraz yukardan gördüm
Uzattık da parayı alamadık Bafra'yı
Kantinde 'Çarşamba'yı karaborsadan gördüm
Abdest üstüne abdest elinden düşer mi post
Sadece paraya dost 'Kantinci İhsan' gördüm
Tesadüf ki 'dünyaya kırık testiden bakan'
'Özkan' ben sizin gibi bir pir-i mugan gördüm
Şu çayların nereye gittiğin çalsın ziller
Yeter, talebeliğin bittiğin çalsın ziller

Özkan'ın Hicviyesine Naziredir

●Beşir Ayvazoğlu

Mektep şimdiye değin böyle devran görmedi
İki Sivaslı gibi hiç nüktedan görmedi
Nice hay u huy içre bir sohbet-i çay içre
Çün laklakla geçmeyen gün değil an görmedi
Ye iç gül oyna kişne kızlarla aşna-fişne
Gırgırsız bir hayatta kimse imkân görmedi
Gönlü çalan hırsızlar şu allı pullu kızlar
Mateessüf şairler serv-i revan görmedi
Geçmez hayat yatılı mirim olduk batılı
Deyu bir sürü civan sözde bühtan görmedi
Geldi toylar mektebe oldular aşka gebe
Nice pir-i fâniler derde derman görmedi
İçtik mey diye çayı midemiz tuttu vay'ı
Mektep mektep olalı böylesi han görmedi
Koca koca adamlar sıkıştırma oynadı
Şair şaştı bu hâle bunu çoktan görmedi
İleri yiğitler arş zulmette söylenir marş
Böyle herze yendiğin bizim başgan görmedi
Asla bilmez yazığı atar durur kazığı
Kantin kantin olalı böyle 'İhsan' görmedi
'Özkan'ın gayet enfes işbu manzumesi pes
'Ayvaz' onda billahi tek bir yalan görmedi
Bugün cümle mektebin yattığın çalsın ziller
Bu sözlerin çoğuna battığın çalsın ziller¹

¹Not: Her iki şiir de Özkan Yalçın'ın terekesinden alınmıştır.

Renkli Anten

● Lütfü Bilir

Yetmişli yılların başıydı. Televizyon yeni yeni giriyordu hayatımıza. Hali vakti yerinde olan aileler, bu büyülü aleti büyük paralarla alıp oturma odasının en prestijli köşesine; el emeği, göz nuru dantelli örtülerin süslediği sehpaların üzerine oturtuyorlardı. Her akşam yapılan birkaç saatlik paket yayını büyük bir gururla seyredip program bittiğinde de yine dantelli örtülerle televizyonun üstünü örtüyorlardı. Bu büyülü alete sahip ancak birkaç aile bulunurdu her mahallede.

Televizyonu olmayan evlerdeki çocuklar her akşam yemeği sonrası anne-babalarına yalvarıp yakarırlardı televizyonlu evlere misafirlığe gitmeleri için. Çoğu kez çocukların istekleri yerine getirilirdi. Çünkü anne-babalar için de yeni ve inanılmaz bir şeydi bu. Bir süre böyle devam etti. Peşinden, çocukları bahane eden bir baskı başladı evin reislerine evin anneleri tarafından.

-“Ayol olmaz ki, her gün de televizyon seyretmeye komşuya gidilmez ki!” Anne-çocuk işbirliği, her zaman olduğu gibi kaçınılmaz etkiyi oluşturuyor ve her eve borç ile, taksit ile bir bir televizyon giriyordu. Çatılar irili, ufaklı kollu antenlerle dolmuştu. Her evde önce yemek saatleri dizayn edildi, paket yayın saatlerine göre. Bulaşık saati, çay doldurma saati bile... Sonraları, misafirlığe gitme ve misafirlikten ayrılma saatleri ayarlandı paket programlara.

Televizyonun program süreleri arttıkça misafirlığe gitme sıklığı da azaldı git gide. Evli çocuklar gitmez oldular akşamları, annelerinin, kayınvalidelerinin evlerine. Öyle bir zaman geldi ki ev ahalileri bağımlısı oldu televizyonun.

O günlerin birinde mahallenin çayhanesinde, her gün olduğu gibi, herkes akşam seyrettiği televizyon programlarından söz ediyor, tartışıyor.

-“Duydunuz mu Almancı Sabri gelmiş? Gelirken de Almanya’dan bir televizyon getirmiş. Bizim hanım “gözün aydın” için hanımını ziyarete gitmiş. Bir de ne görsün, Sabri’nin getirdiği televizyon her şeyi renkli gösteriyormuş.”

-“Nasıl yani?”

-“Nasıl olması var mı? Bildiğiniz renkli işte. İnsanların elbiseleri, ağaçlar, kuşlar, her şey kendi renginde yani.”

-“Allah, Allaaah! Ben de duymuştum Avrupa’da renkli televizyon varmış diye. Ama neyi farklı bizimkilerden acaba?” Oradan, her şeyi bilen Arif konuştu bilgiç bilgiç;

-“Neyi olacak kardeşim, anteni tabi ki!”

-“Anteni mi?”

-“Anteni tabii.”

-“O nasıl oluyor Arif?”

-“Nasıl olması yok kardeşim, anteni renkli. Sizin antenleriniz renkli mi kardeşim?”

-“Yoo, bizimkiler bildiğin gri alüminyum anten.”

-“Hah, bak gördün mü? Senin gri antenin nasıl renkli gösterebilirsin, akıl var izan var. Televizyonun renkli göstermesi için, evvel emir antenin renkli olması lazım kardeşim. Daha ötesi yok.”

Bu konuşmaları oturduğu köşeden sessizce dinleyen biri daha vardı: Boyacı Bayram. Bayram, boya ve badana ustasıydı. Çayını bitirdikten sonra sessizce kalkıp çay parasını ödedi, doğru çarşıya indi. Her zaman boya aldığı boyacı dükkanına vardı. En küçük boy yağlı boyalardan bulabildiği her renkten aldı.

Boyacı bu kadar farklı renk boyayı ne yapacağını sormasına karşın, ona kaçamak cevaplar vererek dükkandan çıkıp doğruca eve geldi. Evde her çeşit fırçası vardı. Hanımını telaş içindeki kocasına:

-“Hayırdır Bayram, nedir bu telaşın?” diye sordu.

Bayram kendinden son derece emin ve inanılmaz gururlu bir ses tonuyla:

-“Akşam televizyonu seyredince anlayacaksın hanım.”

Doğruca dama çıkan Bayram boya kutularını tek tek açıp ustalığının bütün inceliklerini konuşturarak antenin her bir çıkıntısını ayrı bir renge boyamaya koyuldu. Tam bu sırada yan komşusu Sıdika Teyze pencereye çıkmıştı. Sofradaki ekmeğin kırıntılarını kuşlar yesin diye bahçeye silkerken Bayram’ı gördü:

-“Oğlum Bayram, kolay gelsin. Antenin ayarını bozulmuş, onu mu düzeltiyorsun?”

Bayram sesine büyük bir gizem yükleyerek:

-“Öyle Sıdika Teyze, öyle. Öyle bir ayar veriyorum ki bomba olacak bomba. Yarın gel de seyret benim televizyonu, gör bombayı.”

Sıdika Teyze pek bir şey anlamadı Bayram’ın konuşmasından, ama başka bir şey de sormadı ve kapattı penceresini.

Memmed'im

● Haydar Ali Nacar

*"Bir iki mısra ile mağzını yerler nâsın
Dûş-i Dâhhâk'teki ol iki mârân şekl"
(Hayâlî)*

Büyüğe laf sokmak yok töremizde
Kibir huylu haddin bilmez Memmed'im
İngelem oğlunun çok da ç...de
Sanat manat hak getire Memmed'im

Kollejler öğretmez elif cüzünü
Harf devrimi oldu bitti Memmed'im
Şairin poetrik yandan düzünü
Latince bir mertek dürttü Memmed'im

Dürttü demiş iken tutar bir gülme
Beğen ki beğenem seni Memmed'im
Şiirin dergiye koyarlar emme
Takipçi sayını artır Memmed'im

Konuşuyor gibi şiir düzersen
Ahrazlar Çaplin'i oynar Memmed'im
Sükûtun kadrini görüp bilmeden
Söz sırrını açar saçar Memmed'im

Sallarla selleri aştı aşacak
Bir fırtına var ki sorma Memmed'im
Yağmura buluta anlam katacak
Didaktik pastoral kanma Memmed'im

e-mail atıver açıkkaraya
Atmaca'dan sekmez serçe Memmed'im
Fesbuk İstagram'dan hele Vatsap'tan
Dilin dönsün derdin söyle Memmed'im

Neo Depik Şiir

● Memmet Hartlap

Kör şairler yazar sağırlar okur
Giderken vururlar topuk şiire
Eski bir tezgahta iplikler dokur
Manadan mecazdan kopuk şiire

Ölçüden habersiz durağı bilmez
Saçı keçeleşir tarağı bilmez
Ustaya saygı yok çırağı bilmez
Durmada kerkinir epik şiire

İlham perisini kafede avlar
Şeytanı her gece düşünde tavlur
Dışında gizlenir içinde havlar
Tafrasından döker köpük şiire

Süsüne püsüne parayı saçar
Geceleri solar öylene açar
Retbula güvenir kanatsız uçar
Genç kızlar bürünmez ipek şiire

Burnu orman olur aldırılmaz kılı
Uçurumda dolaştırır akılı
Araya söz diye döker çakılı
Ağzı yamuk burnu kepek şiire

Sosyal medya muhabbete yetiyor
Evliler sanaldan oynaş tutuyor
Aşk belin altında çıplak yatıyor
Her gün rağbet artar sapık şiire

Yalağına işer gündüz gözüne
Tilki bile bakmaz dönüp yüzüne
Kediler canavar olur gözüne
Dikmez kulağını köpek şiire

Ufak at Hartlap'ım civcivler yesin
Yeter ortalığı çınlatır sesin
Okuyanlar ve yazanlar peh desin
Geçiyorum neo depik şiire

Yazarak Gitti (Yalanlama)

● Mehmet Gözükar

● İsmail Kutlu Özalp

Gözükar:

Yolum düştü bir acayip ülkeye
Hırsız, polisler kızıp götürdü
Belki de sizlere gelir hikâye
Senarist senaryo yazıp götürdü

Kutlu:

Bay karga bir gülü tatlı söz ile
Kandırıp el ele gezdi getirdi.
Fareler yılana bakıp göz ile
Kendi derisinden yüzdü getirdi.

Gözükar:

Köstebek sülükle halaya durdu
Kabak akıllandı karpuz kudurdu
Sinek kartalları kayada vurdu
Tek tek derisini yüzüp götürdü

Kutlu:

Kâğıttan gemiler yüzdü yüz mille
Deveyi yitirdik boynunda zille
Bir karınca evlerinde üç fille
Kaç yıl oynamıştı, bezdi getirdi.

Gözükar:

Kuzular uluyor kurtlar meliyor
Asalette ayı soylu geliyor
Sivrisinek her ne olsa deliyor
Tankı paletiyle ezip götürdü

Kutlu:

Manda yiyip kan veriyor sinekler
Sahibine biner oldu binekler
İp almıştı un sermeye inekler
Üç yıl sonra, geçen yazdı getirdi.

Gözükar:

Tırtıl kırdı değirmenin taşını
Kırk it yedi bir serçenin başını
Devlet kuşu sandık devekuşunu
Kamunun malını süzüp götürdü

Kutlu:

Kuzu dişlerini gösterir kurda
Mevsimler her sene değişir burda
Güneş geçen sene doğmuştu yurda
Dağları ışıktan süzdü getirdi.

Gözükar:

Başı ağrıyanın başı vurulur
Eşekler çalışır atlar yorulur
Gözükar'lardan hesap sorulur
Mahkeme kararı bozup götürdü

Kutlu:

Kutlu Ozan sığırlarla mandalar
Tavşanlarla yarış eder pandalar
Her tarafta arka, önde, yandalar
Ne bulursa düzdü düzdü getirdi.

Sevgililer Günü Esinlemesi

● Mustafa Kutlu

İlk gözağrım oldu süslü Emine
Benzerdi çayımın açık demine
Sonraki yavuklum kikirik Mine
Üfledim yıkıldı sevdasız kaldım!

Ne bakkal emminin çilli Leyla'sı
Ne komşu Hüsrev'in deli Ayla'sı
Çok fazla korkaktı köyün Ela'sı
Yüz üstü çakıldı sevdasız kaldım!

Yanaştım muhtarın kızı Elmas'a
Belkide olurdu şişman olmasa
Selen güzeldi de bozuktu kasa
Bir tamirci aldı sevdasız kaldım!

Tam bana göreydi sınıfın Naz'ı
Çünkü unutmuştum çoktan Binnaz'ı
Serpil'den güzeldi hoştu en azı
Bir dersten takıldı sevdasız kaldım!

Pelin çok aşırı boya sürerdi
Biliyorum Derya beni severdi
Sinem'i babası Adem'e verdi
Özlem'de bakıldı sevdasız kaldım!

Aslında Şevval'ın masumiyeti
Değiştirdi Nur'la ciddi niyeti
Yılışık Gizem'in samimiyeti
Canım çok sıkıldı sevdasız kaldım

Naz ile aşkımız tamamen çile
İrem'le Gökçe'yi saymadım bile
Seher ile Ali düşünce dile
Mektuplar yakıldı sevdasız kaldım

Beni tuzağına düşüren Gülay
Sakızı kocaman şişiren Nilay
Haydar'la işleri pişiren Tülay
Bana hava kaldı sevdasız kaldım

Ajda'yi kendimden bile gizledim
Bir müddet Belgin'i Nil'i izledim
Aklıma gelmişken Su'yu özledim
Oya'yı Can çaldı sevdasız kaldım

Aslolan Sevilay, Kerime yedek
Ta ki o Natasha kız gelene dek
Sözlendi Müberra vazgeçti Dilek
Ecrin zaten duldu sevdasız kaldım

Büşra'dan Hilâl'den ölsem vazgeçmem
Hüma ve Kumru'dan başka kız seçmem
Aymina'dan gayri elden su içmem
Züleyha ay oldu sevdasız kaldım

Muazzez evlendi onu kutladım
Türkân'la başka bir aşka atladım
Bahar'ı Meltem'i baştan şutladım
Gül acı bir baldı sevdasız kaldım!

Hadi Oolum Şu Emmiye Bir Söov Baam

● Arif Bilgin

Kemal Ağa, hanımı ile birlikte akşam yemeğinden sonra Cuma Edelere gider. Vetsizliğinden, olur olmaz sulu laf söyleyip davranışlarda bulunmasından dolayı, Cuma Efendi'den pek haz etmezdi ama hanımının akrabası olduğu için seyrek de olsa ayağını sürüye sürüye giderdi. Sevmemesi şöyle dursun, on-on beş gün önce sünnet olan oğullarına 'hayırlı olsun' diyecekleri için bir de çeyrek altın almak zorunda kalması burnundan solumasına yetmişti. O zamanlar oturmaya akşam yemeği ve namazından sonra gidilir, en geç yatsı namazı fazla kocamadan dönülürdü.

Birlikte merdivenleri indiler. Kemal Ağa, hayat kapısını açmak için arkasındaki kös demirini kaldırırken 'dışlığının geldiğini' fark etmişti. Öyle ya uzun süredir evde kapalı kalmıştı. Az önceki istemez hali biraz olsun hafiflemişti. Aksi halde ne eder eder, hanımının ısrarını kıracak bir 'mahana' bularak gitmekten kurtulurdu.

İçeri girdiklerinde, Meamet Ağağilin de geldiğini görünce sevinmişti. Onu severdi, sessiz, sakın, dürüst bir insandı; ağzı var, dili yok denecek kadar sükûnetini hep korurdu. Kemal Ağa oturup da 'marhabalaşmalardan' sonra 'o dealden' konuşmalar hal hatır sormalar başlarken çocuklar bir kenara toplanmış 'aşık' oyununa başlamışlardı bile. Cuma Ede'nin 'vetsizliği' kuş olup uçmuş gelip üzerine gene konmuştu. Lafı bir yere getirmek istemiş olacak ki teklifsiz anlatmaya başladı:

-“Boön zabahınan ııcık geç kakdım sanıyordum, maarisem, öylenaacıır uyumuşsum. Bizii, elliizin artı mercimekli pilov bişirik; yanına da bol suvanlı zalata, ki biri dutmasa kazanıyan yirim dinime imanıma! Nasıl saldırdım bir görseaz, gaşıklarımı sayamazdız. Tam içimden, “Ulan ben bu 'ileandekin'in' hepsini de yiyim.” diye düşünüyordum ki son aldığım zalatayı çeynerken, aazımda zıypak zıypak bir şey olduunu aanadım; çıharasım gelmedi emme, marak bu ya, dodaa-mın ucuna getirip eliminen aldım. Ulan almaz olaydım; bimbiyaz, koskocaman bir sümüklü böcük deal mi? De needersen et! Yisen olmaz; yimesen olmaz! Her neyse, diyeceam şu ki, daha dün gundakda miyavlıyan, geçen seneye gadar seli sümüüne garişan benim oolan, efendime söyleyim, böyümüş de sünnet olacak çağa gelmiş.”

Kemal Ağa ile Maamet Ağa birbirine bakışarak anlatılanlara bir anlam vermeye çalışsalar da

yüzlerinin şeklinden hiç de memnun olmadıklarını gizleyemiyorlar hatta göz göze geldiklerinde ikisi de kafalarını sağ yanlarına yavaştan büküp geri doğrultarak bunu belli ediyorlardı. İkisinde de salatanın içindeki sümüklü böceği sırf oğlunun sünnet olduğunu hatırlatmak ve aklı sıra sevimli kılmak, oğluna 'selli sümüklü' demek için anlatmış olduğu kanaati oluşmuştu. Hem kendileri hem eşleri “Hayırlı olsun.” dediler. Hanımlar yanlarına çağırdıkları çocuğu öptükten sonra getirdikleri çeyrekleri onun göğsüne iğnelediler. Böyle hediye getirilmeye layık olmak, Cuma Ede'yi biraz daha civıtmıştı. Kambur üstüne kambur gibi hata üstüne hata işlemeye başlamıştı. Gerçi, yaptıklarını o zamanlar birçok kendini bilmez de yaptığı için Cuma Ede olsa olsa yüz üzerinden ancak seksen suçluydu. Buna rağmen, Kemal Ağa ile Maamet Ağa'nın hiç de bildiği insanlardan olmadığını unutmaması ona pahaliya mal olmuştu. Cuma Ede birden oğlunu yanına çağırdı:

-“Durdu, oğlum Durdu gel hele!” Çocuk, oynadığı arkadaşlarına “Ben gelicim.” dedikten sonra koşup geldi ve babasının önünde durdu. Babası çok normal bir şey söylüyor gibi ondan bir şey istedi:

-“Hadi oolum, kuşunu göster de emmilerin görsün!”

Yani, benim oğlum oldu, benim de soyum devam edecek, havalarındaydı. Oldubitti bu soyları kuruyasicaların erkek evlat sevgileri, aşkları bitmedi. Bunun için nice kadınlar baba evine gönderilmiş, dayak yemiş horlanmıştı.

Kerli ferli iki efendi adamın hayret ve öfkeyle açılmış gözlerine bakmayan, baksa bile hiçbir şey anlamayacak olan çocuk, gayet normal bir iş yapıyor gibi donunu aşağı indirdi, eliyle tutmadan, “aha” der gibi beli ile birlikte karnını öne doğru şişirerek gösterdi. Gösterdi de bir babası bir da aşık oynayan çocuklar baktı.

Çaylar henüz içilmişti. Büyük kız, bardakları ikinci kere doldurmak üzere odanın alacakaranlık köşesine götürmüştü. O köşeye yakın yerde ocak vardı; çaydanlığı, soğumasını geciktirmek için ocaktaki küle oturtmuşlardı. 'Vetsizliği' üzerinde olan Cuma Ede, biraz önce oğlunun gösterisinden memnun kalmış olacak ki bu sefer daha kötü bir iş istedi:

-“Hadi oolum (parmağı ile Kemal Ağa’yı göstererek) şu emmine de bir söov baam.”

Çocuk utanır önce, biraz önce kendine hiç de ‘aferin’ falan demedikleri için dahası onların kuşuna bakmadıklarını fark ettiğinden içgüdüsel bir sezgi ile memnun kalmadıklarını anlamış gibi sövmek istemedi. Sözü havada kalan babası ısrar etmeye başladı:

-“Hadi lan eşşoolueşşek, sövsene!”

Çocuk, bu sefer de babasının kızmasından çekindiği için geri durmaya, söylenenleri duymamış gibi öylece beklemeye başladı. Arada sırada “hayır” anlamına omzunu silkeliyordu. Biraz da azarın etkisiyle ürkmüş, sıkılmıştı. Cuma Ede daha yumuşak bir sesle ısrara devam etti:

-“Tama oolum, dün Ali dayına söodüydün, gene onun gibi de!”

Kemal Ağa, öfkesi burnundan soluyarak engellemek istedi:

-“Yahu Cuma, ne gereği var sövmenin, çocuklara böyle şeyleri öğretmesen daha iyi olmaz mı?”

Cuma Ede, hiç oralı olmadı. Çocuğuna dönüp ısrarına devam etti:

-“Hadi diyom saa Ali emmine söodüün gimi söocün.”

Çocuk dayanamadı, babasından korkusu baskın çıktı ve dün Ali dayısına sövdüğü gibi, yüzünü Kemal Ağa’ya döndü ve çok doğru bir iş yapıyor gibi birden bire sövdü:

-“Emmiii senin ....”

Kemal emmi başka Ali dayısı başkaydı! Osmanlı efendisi denilen her yerde saygı duyulan biriydi. Mizacı da sertti. Üstelik yanında ağırbaşlılığından, nezaketinden kendisinin bile utandığı Mehmet Ağa vardı. Onca insanın içinde göz göre göre üstelik hanımının yanında yaptırılan bu edepsizliği kabullenemezdi. Anında cevap verirdi ama odadaki diğer kadın ve kızlardan çekiniyordu. Daha Cuma Ede oğluna ısrar ederken tepesi atmış gözleri çakmak çakmak olmuştu. Kendini zor tutuyordu. Birden bağlarını çözdü ve bir daha oturmamak üzere hızla ayağa kalkarken hanımına sol kolunu yarım uzatıp elini açık olarak hızla yukarı kaldırarak sen de kalk işareti yaptı ve çocuğa diyor muş gibi bir küfür de kendisi gapıp goyurdu:

-“Ulan ben de senin ....”

Hızlı adımlarla odadan çıkan Kemal Ağa’nın bir daha Cuma Ede ile hiç görüşüp konuşmadığı söylenir.

Hemi de Kırmızı

● Hikmet Özdemir

Duydun mu bir mektup geldi
Beşinci mevsimden bana.
Alev alev... Hem kırmızı.

Alınca elime zarfı
Okyanus koptu tepemde
Gürül gürül... Hem kırmızı.

Mezopotamya dağıldı
Gecelerimin rahminde
Ilık ılık... Hem kırmızı.

Ayna tutunca sesime
Kırpıklarım döküldü
Birer birer... Hem kırmızı.

Yüklenince gurbetimi
Kan damladı kağıdıma
Tıpır tıpır... Hem kırmızı.

Işık yutmuş şehirleri
Muska yaptın yüreğimde
Üçgen üçgen... Hem kırmızı.

O alev topu mektubu
Biliyorum sen yazmadın
Harlı harlı... Hem kırmızı.

Ben cevap yazamazdım ki...
Beşinci mevsimden sana.
Hem sensiz... Hem de kırmızı...

Beriden Öte

●H. Musa Tuncer

Gene Memmed emmim çekdi ayarı
Verdi verişdirdi beriden öte
Önce bir inceden verdi uyarı
Saydı sayışdırdı beriden öte.

Belli ki gızmışdı yanlış bi şeye
Yakdı cuvarayı çökdü köşeye
Üfürdü dumanı sövdü her şeye
Gasdı galayladı beriden öte.

Dedim: “Memmed emmi ne oldu kine?”
Dedi: “Mal dıkıldı göcek ekine.”
Dedim: “Sağlık olsun bir dahakine...”
Dedi: “Başlatma haa!” beriden öte.

“Ulan Memmed emmi gel edme.” dedim
“Bu gadar herslenip kin güdme.” dedim
“Geden geddi zatan sen gedme.” dedim
Gavradı süveni beriden öte.

Şabgayı başında çevirdi durdu
Aklından gırg çeşit guramık gurdu
Galdırdı başını Veli’yi sordu
Veryansın eyledi beriden öte.

Durduk yere here heçe gızmazdı
Değnek belde diklenerek gezmezdi
Sözü senet heç kimseyi üzmezdi
Burnundan soluyo beriden öte.

Yakın olanlara dedim ki “Gaçın!”
Bu haltı yiyenler gizlesin suçun,
Tuncer’de hersini dindirmek için
Temkinli yaklaştı beriden öte.

Heeri

●Mustafa Ayvalı

Keçig bağlamış al yazmayı başa
Zülfü kâkül güzel “Bak.” dedi heeri.
Çevirip davarı vursan yokuşa
“Gel, yüzüne güller yok.” dedi heeri.

Çıt deyip çalıya düştün gün gibi
Fenikiyor kafam şu kirman gibi
Bir Şirin bilirdim tıpkı sen gibi
“Bizim buralarda çok .” dedi heeri.

Fağridi şu ömrüm gız geze geze
Gel hele şöyle koy başını dize
İyice kazınsak vurup da saza
Yaksam mı çerağı? “Yak.” dedi heeri.

Kız seni baban mı çağırıp durur
Yo sofada kınnap eğirip durur
Ha bire agama bağırıp durur
Dedim: “Sert mi baban?” “Pek.” dedi heeri.

Bir hörpüm su versen yanan bağrıma,
Topuklu gaynanam gitmez ağrıma
Kulak versin dağlar taşlar çağrıma
“Senin anan bana yük .” dedi heeri.

Öncekte pirpirim pörsüdü gitti
Çıtkırıldım huyu canıma yetti
Kurduğum sofrada tabağı itti
“Karnım hasudaya tok .” dedi heeri.

Gel gidelim dilber bağda eyvana
İşkefe tavlammış gız ebem sana
Semaverde yiti çay oy oy bana,
Dökeyim bir bardak, “Dök” dedi heeri.

Kadrolu Muhtar IX (Pazarlık)

● Mehmet Pektaş

Serkan'ı ilçeye götürüp bıraktım. Birkaç gün Barış'ın yanında kalacaktı. Daha sonra kaldığımız yerden planımızı uygulamaya devam edecektik. Kahveye vardım. Cin Ali'nin hastalandığından bahsediyorlardı. Veli:

-“Bu havalar adamı çarpar. Dikkat etmek lazım.” dedi. Musa:

-“Doğru diyorsun, ben de dün üstüme bir şey almadan davarların arkasından gittiydim, sabaha kadar titredim durdum. Bereket şimdi iyiyim.” dedi. O sırada koşarak Cin Ali'nin oğlu Fatih geldi. Arkam yola dönük olduğundan görememiştim:

-“Muhtar emmi, muhtar emmi.” dedi. Döndüm. Ben bir şey demeden Veli:

-“Baban nasıl oldu len?” dedi. Çocuk:

-“Yatıyor Veli emmi, her yanı ağrıyormuş.” dedi. Veli:

-“Üstünü iyice bir örtün, adam akıllı terlesin. Yarına bir şeyi kalmaz.” dedi. Oradan Sert Kamil:

-“Olur mu len öyle şey! Oğlum sen Veli emmine bakma. Üstünü açın, doncak kalsın. Bezi soğuk suda ıslatıp ıslatıp koltuk altlarına koyun.” dedi. Veli:

-“Ülen öldürecek misin adamı?” dedi. Sert Kamil:

-“Benden iyi mi bileceksin Veli. Ben askerde sıhhiyeydim.” dedi. Musa dayı:

-“Fatih oğlum, yaka vurmayınca geçmez o. Anan bilir söyle. İyi bir yaka vursunlar.” dedi. Hacı Ahmet:

-“Her şeye yaka mu vurulmuş! Kekik yağıyla iyi bir ovun geçer.” dedi. Kahveci Mehmet:

-“Fatih yeğenim nane limon için baban. Her derde deva. Bakkalda yoksa bende açılmamış paket var. Vereyim.” dedi. Necati:

-“İki diş sarımsak yuttursanız bir şeyi kalmaz.” dedi. Orhan:

-“Pate sarın oğlum pate, ağrıyı şip diye alır.” dedi. Refik:

-“Pate yoksa hamur da olur.” dedi. Topal Osman:

-“Ne pate, ne hamur, en iyisi soğan.” dedi. Yaşar emmi:

-“Ben çok dedim o hergeleye bir muska yazdır diye. Onun işi muskalık.” dedi.

Köyün imamı Hasan Hoca:

-“Mübarekler hayvanımız hastalandığında köye

veteriner getiriyorsunuz, şu adamcağız için hiçbiriniz de doktora gitsin demiyor.” dedi. Ben:

-“E hocam fena mı senin kayık boş kalmıyor.” dedim. Gülüştük. Bu defa doktor konusu açıldı. Musa dayı:

-“Doktorlar bir şey bilmiyor, ben dizlerimden kaç doktor gezdim. Hâlâ ağrır.” dedi. Hacı Ahmet:

-“Vaktiyle bizim köylere gelen Hasan Ali vardı. Yörük Doktor derdik. Dişi ağrıyana da bakardı, başı ağrıyana da kuşu ağrıyana da... Herkes de şifa bulurdu.”

Kahveci Mehmet:

-“Yörük Doktor gibisi var mı? Bizi hep o sünnet etti.” dedi. Necati:

-“Nalbant değil miydi o dediğiniz?” diye sordu. Hacı Ahmet:

-“Nal da çakardı. Elinden her iş gelirdi. Birinde bizim Mehmet Ali damdan düştü; ağzı, yüzü, kafası, gözü dağıldı. Bereket versin tam o sırada Yörük Doktor, bizim köye Köselerin ineklerine bakmaya gelmiş, hemen yetişti. Çocuğun kafasını sardı, sarmaladı. Şimdi olsa ölürdü çocuk. Hem doğru dürüst para pul da almazdı, bir şinik arpa, bir kile buğday, bir parça tereyağı verirdik, dua ede ede giderdi.” Bizimkilerin susacağı yoktu. Fatih'e döndüm:

-“Yeğenim sen niye geldin?” dedim. Çocuk ne için geldiğini unutmuştu.

-“Unuttum muhtar emmi.” dedi.

-“Koş eve bir daha sor gel.” dedim. Çocuk iki dakika geçmeden geri geldi. Yolda aklına gelmiş.

-“Muhtar emmi, muhtar emmi! Babam muhtar emmini al gel dedi.” Niye çağrıldığımı tahmin edebiliyordum, yine de sordum:

-“Hayırdır?”

-“Bilmiyom valla. Babam kahveye git, etrafa iyice bak, o fotoğrafçı deyyus yoksa muhtar emmini al gel dedi.” Çocukla düştük yola.

Cin Ali gerçekten çok korkmuştu. Beti benzi atıktı. Ben içeri girer girmez:

-“Polis gelmedi değil mi?” dedi.

-“Yok, onu ilçeye bıraktım. Birkaç gün sonra tekrar gelecek.” dedim. Sonra kapıyı kapatıp ayaklarım kapandı:

-“N'olursun beni kurtar muhtarım kulun kölen olayım.”

-“Dur Ali, dur hele. Nereden kurtaracağım ne

oldu?”

-“Ben öldüm, bittim.”

-“Hastalıktan dolayı diyorsan, belli ki üşütmüşsün. Arabayı alıp geleyim hastaneye gidelim. Bir iğne vururlar, bir serum takarlar, iyileşirsin.” dedim. Derdini çok iyi biliyordum oysa. Koskoca adam hüngür hüngür ağlamaya başladı:

-“Ne zamandır içimde bir sıkıntı vardı. Ben biliyordum böyle bir şey çıkacağını. Tabanca temiz olsa bana o fiyata satarlar mı hiç ah eşek kafam!” Cin Ali'nin haline acımuştım. Ama ne olursa olsun, bu işi sonuna kadar götürecektim.

-“Sakin sakın anlat hele ne diyorsun anlamıyorum.” dedim.

-“Polisin dediği tabanca benim tabanca. Ben de bir Almancıya satmıştım.” dedi. Onu teselli etmek ister gibi davrandım:

-“Seninki değildir belki nereden biliyorsun?”

-“Valla da benimki billa da benimki. Vay benim başıma gelenler vay! Muhtarım kurtar beni.”

-“Yahu Ali, bu cinayetleri işleyen sen değilsin. Eninde sonunda çıkar gerçek ortaya.”

-“Parmak izi dedi duymadın mı? Gerçek ortaya çıkması kim bilir kaç yıl geçer?”

-“Belki parmak izi senin aldığı adamındır.”

-“Değildir, ben her gün silerdim onu. Of of!”

-“O zaman ayvayı yedin Ali.” Ben böyle deyince Ali'nin sesi daha da yükseldi:

-“Muhtarım sen ne diyorsun? Allah'ını seversen bir yol göster.”

-“Hele bir sakın ol. Toparlan bir çare düşünelim.” Biraz sonra ağlamayı bıraktı. Elini yüzünü yıkadı geldi. Yolda aklına bir fikir gelmişti:

-“Kaçsam dikkat çeker mi acaba?” dedi.

-“O zaman hepten senin başına kalır iş.” dedim.

-“Kurbanlık koyun gibi bekleyecek miyim? Bir şey yapalım. Polise söyle kaç para isterse vermeye razıyım. Her şeyim onun olsun beni bu işten kurtarsın.”

-“Ben böyle bir şeyi nasıl teklif edeyim. Adamı yeni tanıdım. Hem memura rüşvet teklif etmek suç. Benim başımı da yakarsın.”

-“Ne yapacağız?” Ali, çaresizce yüzüme bakıyordu. Bir sigara yaktım bir de ona verdim:

-“Dost acı söyler Ali. Sen bu işten kurtulmazsın.

Eninde sonunda seni bulurlar. Hapse atarlar. Bir ihtimal cinayetleri işleyen çıkar da bunları ben öldürdüm derse belki yırtarsın, o da şu anda mümkün değil.”

-“Ankara'ya falan gitsek araya adam soksak... Senin tanıdığın vardır. Ne de olsa muhtar diye namın var.”

-“Namım var da ne mührüm var, koltuğum...”
O sıralar Ali Çavuş öldüğünden yerine oğlu Guli Mustuk muhtar olmuştu.

-“Guli Mustuk'la gidin. Geçen sene adamı saraya bile çağırdılar. Senin işi çözer.” Cin Ali, Guli Mustuk'la çocukluktan beri düşmandı:

-“Bırak o yalakayı yahu! Ona kalsa beni idam ettirir. Benim derdimi ancak sen çözersin.” dedi. Biraz düşündüm:

-“Bana kalırsa sen sakal bırak, gözlük tak. Serkan'ın köye geleceği zaman ben sana haber vereyim. Bir bahane bul, ortadan kaybol. Serkan gidince ben sana yine haber veririm, dönersin. Önemli olan Serkan'a değil onun fotoğraf makinesine yakalanmamak. Resim olmayınca seni nasıl teşhis edecek adam.” Bu sözleri duyunca Ali'nin yüzü gülmeye başladı:

-“Hay aklında bin yaşa!” Gevşemesini istemiyordum.

-“Yakalanmaya yakalanırsın ama yakalanıncaya kadar birkaç sene geçer, bu arada Asiy'e everirsin. Fatih biraz daha büyür. İşleri oğlana bırakırsın. Nasip olur da ölmeden hapisten çıkarsan ne âlâ.” Cin Ali hem üzülüyor hem de bir umut ışığı gördüğü için seviniyordu:

-“Sahi bana haber verir misin?” dedi.

-“Neden vermeyeyim Cin Ali? Sen benim kardeşim sayılırsın. Yalnız...”

-“Yalnız ne muhtar? Para mı pul mu ne istiyorsun?”

Cin Ali ne söylesem razı olacaktı. Yine insafılı davrandım. Belimi tutarak:

-“İş tutunca şurama bir ağrı giriyor ki sorma...”

Cin Ali ne diyeceğimi merakla bekliyordu:

-“Bundan sonra benim tarla, tapan işlerini sen görürsen çok makbule geçer.”

Cin Ali, bunu hafif bulmuş olacak ki:

-“Lafı mı olur muhtarım? Sen hiç merak etme.” dedi. Daha başka bir şey isteyecek mi diye ağzının içine bakıyordu. Bu defa dizlerimi ovaladım:

-“Davar peşinde koşmaktan dizlerim tutmaz oldu. Eskisi gibi dağa bayıra çıkamıyorum. Ben malım az zaten. Senin davarlara katalım. Sen nasıl olsa güdüyorsun, ha yüz keçi, ha yüz elli keçi fark etmez. Benim hayvanları da güdüver.” Cin Ali buna da razı oldu.

-“İstersen hepsini sana vereyim. Yeter ki kurtar beni.” dedi.

Koltuk Destanı

● İsmail Kılınç

Bulutlara kadar çıkar
Hırs üretir ocak yıkar
Gönüllere hasım eker
Marazlı bir şeydir koltuk.

Namesi arşı titretir
Lisanı mazlum inletir
Alime cahil dinletir
Dil-bazlı bir şeydir koltuk.

Adamın yoksa yüz vermez
Talibi çoksa öz sarmaz
Giden gitmiştir iz sürmez
Pek nazlı bir şeydir koltuk.

Altında bolca emir eri
En süslü mekandır yeri
Kimi ipek kimi deri
Çok hazlı bir şeydir koltuk.

Haklı haksız değil derdi
Kibiristanmış öz yurdu
Tilkiye çevirmiş kurdu
Kurnazlı bir şeydir koltuk.

Her gelene kucak açar
Dönebilen adam seçer
Zor işe gelemes kaçır
Cambazlı bir şeydir koltuk.

Sinsilik vardır şanında
Sevdalar taşır namında
Zevk-i sefa var deminde
Açgözlü bir şeydir koltuk.

Tariz

● Metin Mert

Sabahları kalkmak zor geliyorsa
Müdüre yazdırın izin çocuklar
Sakın üzölmeyin koyverin gitsin
Devir devran hepsi sizin çocuklar.

Ne defter getirin ne de bir kalem
Boş yere düşünüp çekmeyin elem
Akıllı tahtadan açın bir âlem
Ömür kısa, dersler uzun çocuklar.

Kırk dakika durmadan ıslık öttürün
Külyutmaz hocayı dersten attırın
Yeter ki elliye hemen tutturun
Çantayı fırlatıp gezin çocuklar.

Her tenefüs patso, sucuklu yiyin
Öğle arasını çerezden sayın
Sıralar üstünde uykuya doyun
Zil çalmadan çıkıp azın çocuklar.

Yürüyün duvarda örümcek gibi
Tuzaga düşürün dövün garibi
Biri unutup da demezse abi
İsmi deftere yazın çocuklar.

Veliniz karnede okula gelsin
Notunuz düşükse hocadan bilsin
Elinde bir odun sınıfa dalsın
Birlikte dağıtın, bozun çocuklar.

Artık yorulduunuz dinlenin bu yaz
Ortalık derlenip toplansın biraz
Alıştık biz size, bırakmak olmaz
Görüşelim yine güzün çocuklar.

Emekli Mebuslar Kiraathanesi/beş (İddia: Hafter)

● Halit Yıldırım

Artık bahar gelmiş, kahve de şenlenmişti. Havalarda güzelleşince daha önce sık gelmeyen mütekaid mebuslar da kahveye gelmeye başlamışlardı. Öyle ki Temel Efendi yeni bir eleman almak durumunda kalmıştı. Ocağa tost makinesinin yanına bir de ızgara eklemiş, ufak ufak köfte ve ciğer de yapmaya başlamıştı. Bu durum sabahtan akşama kadar burayı bekleyenler için bulunmaz bir nimet olmuştu. Bir yanda okey, iskambil ve dama oynayanlar diğer yanda günlük gazeteleri takip edenler vardır. Bir grup da televizyonun karşısında kurulmuş akşama kadar haber kanallarını izliyordu. E tabii kürsüye yakın oturan masalar da hararetli hararetli gündemi tartışıyorlardı birbirleri ile.

Reis Zeydan memleketine gittiği için yerine vekâleten İhsan Efendi bakıyordu. Gerçi o gidele pek öyle ciddi toplantılar yapılmıyordu. Sadece ocağa yeni bir ızgara alınması mevzusu gündeme gelmiş, onu da herkes canı gönülden onaylamıştı.

Kahvehane bazen de müthiş iddia sahnelerine şahit oluyordu. Bu iddiaların meşhur iki kahramanı Cevat ve Ali Recai Beyler idi. Bu ikisi bir iddiaya tutuştu mu yanlarına birkaç kişi daha takılır ve ortam bir anda gerilirdi. Birkaç gün sonra merakla beklenen sonuç açıklandığında genellikle Cevat Bey bahsi kaybeder; Ali Recai Bey de ondan aldığı parayla tüm kahveye simit ve çay ısmarlardı. Bu kez mesele yine ülkenin dış politikası ile ilgiliydi. Televizyonda verilen habere göre Hafter, Türkiye'nin de girişimiyle Rusya'ya ateşkes ve barış için çağrılmıştı. Hafter ise toplantı esnasında süre isteyerek toplantıyı terk etmiş ve ülkesine dönmüştü. Bunun üzerine Almanya Dışişleri Bakanı Heiko Maas, Bingazi'de Hafter ile görüşmüş ve Libya'da Hafter'in ateşkes anlaşmasına uymaya hazır olduğunu açıklamıştı. Kanal, haberi flaş olarak: "Hafter barış anlaşmasını imzalayacak!" diye veriyordu. İşte tam bu haber üzerine Ali Recai Bey:

- "Bu alçağın kıcı-başı ayrı oynuyor. Bu Amerikan finosu barış anlaşması imzalamaz." demez mi?

Hemen tüm gözler merakla Cevat Bey'in vereceği tepkiye odaklanmıştı. Yeni bir iddia mı doğuyordu? En son Ali Recai Bey: "Bu muhalefet Libya tezkeresine karşı çıkar." deyince Cevat Bey: "Yok daha neler? Bu kadar önemli ve milli bir meselede mecliste çatlak çıkmaz." diye tepki göstermiş, girilen iddia sonucunda iddiayı kaybettiği için herkese tost ve çay ısmarlamıştı. Cevat Bey

durur mu? Hemen söze atıldı:

- "Bilip bilmeden konuşma azizim. Bu adamı Rusya yetiştirdi. Bu herif Rusya'nın adamı. Rusya ateşkes istiyor, o da imzalayacak. Hem adam Almanya'ya da söz vermiş. Bak dışişleri bakanına söylemiş. Berlin'de bu iş biter." Bu arada birkaç kişi daha onu tasdik edince ortalık bir anda gerilivermişti. Sonunda Ali Recai Bey beklenen sihirli cümleyi kurmuş ve tartışmayı sonlandırmıştı:

- "Var mısın iddasına?" Cevat Bey durur mu? Kendini gaza getiren arkadaşlarına da güvenerek gürlledi:

- "Varım! Ama bu kez çay simit değil, herkese birer porsiyon köfte ve ciğer, yanında ayranı ile..." Ali Recai Bey gülerek:

- "Tamam azizim, sen iste yeter ki. Köfte, ciğer ve ayran hem de elli kişilik..."

- "Tamam elli kişilik..." Bu arada Temel Efendi hemen devreye girdi:

- "Ha uşaklar şimdi mesele benim karasularıma girmiştir. Pirincisu hazirundan imzalayacak diyenleri körelüm." O esnada eller kalkmaya başlamıştı. Temel Efendi:

- "Ula Sımayıl sen ha punların adını yaz!" dedi ve tekrar sordu:

- "İmzalamayacak diyenleri körelüm." Bu defa bayağı bir parmak havadaydı. Temel bu kez oğlu İdris'e seslendi:

- "Ula İtrus sen de yaz pakayum punları!" İdris isimleri yazınca bu kez Temel Efendi tekrar sordu:

- "Ula aranızda imzalayabiliriz da imzalamayabiliriz da diyenler var midir?" Bu soruya da üç beş kişi parmak kaldırmıştı. Tabii gülmekten yerlere yatanlar da vardı. Temel Efendi bu kez İsmail'e seslendi:

- "Ula Sımayıl punları da sen yaz bakayum!" İsmail onları yazarken Temel Efendi yine konuşmaya devam etti:

- "Şimdi celem içincisuna, ha bu mesele sonuçlandığında pana içi cün mühlet verülecek." Bu arada bir kişi sordu:

- "O niye ki?"

- "Haçan uşağın niye mi? Penüm bu kadar malzemeyi hazırlamam için da."

Yeni kalfa İsmail hemen bir liste çıkardı ve iddiaya girenleri tek tek yazdı. Orada bulunan kırk beş kişiden on beşi imzalayacak derken yirmi beş kişi imzalamayacak demiş, beş kişi de "İmzalayabiliriz de imzalamayabiliriz de." diye kararsız oy kullanmıştı. Bahis kuralları gereği çekimser olanlar yarım porsiyon parasını ödemek zorundaydı. Ay-

rica bu ziyafetten sadece bahse katılanlar nasip leniyordu. Ama tedbir amaçlı olarak da fazladan on kişilik kontenjan ayrılıyordu. Tabii iş bununla kalmamış gruplar arasındaki tartışmalar alev lenmişti. Tartışmalar sürerken o anda içeri resmi görevliler girivermişti. Herkes sus pus olmuş, meraklı gözlerle bu adamlara bakıyordu. Görevliler doğruca ocaklığa yönelmişlerdi. İçlerinden birisi gayet kibar bir şekilde sordu:

-“Burasının sorumlusu kim?” Temel Efendi ayağa kalktı:

-“Penum ula neydeceksun?” Adam gayet kibar bir şekilde konuşmaya devam etti:

-“Biz Tarım Bakanlığından geliyoruz. Gıda kontrolü yapıyoruz. Siz bizden burada sucuk, köfte ve ciğer pişirmek için ruhsat almışsınız.” Temel Efendi bu söz üzerine birden celallendi:

-“Ula ne uruhsati? Silah mi imal edeyruk ki uruhsat alacak mışuz! Pen uruhsat muruhsat almadim.” Bu esnada hemen devreye İdris girdi.

-“Evet memur bey ruhsatımızı aldık. Babam resmi prosedürü pek bilmez. Ruhsatımızı zaten çerçeveletip duvara astık. Buyurun denetiminizi yapabilirsiniz.” Temel Efendi şaşkın şaşkın bir duvara bir de İdris’e baktı:

-“Ula poh yiyenun uşağı ne zaman aldın puni, kaç para verdun ha buna?” İdris babasına eliyle susmasını işaret etti ve devam etti:

-“Beyefendi ruhsat alırken görevliler gelip yerin uygun olup olmadığına bakmıştı.” Memur, İdris’e:

-“Evet beyefendi, biz onun için gelmedik. Kullandığınız etler ve çaylardan numune alacağız. Rutin bir denetim bu.” dedi. Bizim Temel Efendi durur mu? Hemen yine devreye girdi:

-“Ula ne numunesi kardaşum! Ha bu etlari pen Ulus’taki pizum Laz Recep’un kasabından alayrum. Sucuklari da Recep Kaptan özel doldurtayı pizum için. Etiketini her pir şeyu sağlamdur. Ha bu çayı da ta Rize’den getirteyrum.” Memur gülümseyerek:

-“Tamam amca biz de bakalım işte etiket ile içecek uygun mu? Sizin Recep Kasap nasıl bir mal satıyor? Senin çayda hile hurda var mıdır onu anlayacağız. Sen kalbini ferah tut.” dedi. Temel Efendi kendinden emin bir şekilde parmağını memura doğru sallayarak:

-“Hele pir pozuk çiksun ben da oni furmazsam ahan da pana bu Temelluk haram olsun uşağum! Sen ne deysun haçan pana madik atacak uşak taha anasundan doğmadı.” Mesele anlaşılınca bizim kahve eşrafi tekrar kendi meselesine dönmüş, tartışmaya kaldıkları yerden devam etmişlerdi. Tartışma akşam kahve kapanana kadar sürüp gitmişti. Aradan on onbeş gün geçmişti. Berlin Konferansı’nda tutumunu değiştirmeyen ve son-

ra da ateşkesi ihlal eden Hafter bizim kiraathanedeki yandaşlarına şok etkisi yaratmıştı. Şimdi artık iş Temel Efendi’nin gününü belirleyeceği ziyafete kalmıştı. Kaybedenlerin yüzünden düşen bin parçaydı. Kazananların da ağız kulaklarına varıyordu. Cevat Efendi de bu kez ucuz atlatmıştı. Zira hesabı üstlenecek bayağı bir taraftarı vardı.

Temel Efendi iki gün sonrası için ziyafet gününü açıklamış; kimler köfte istiyor, kimler ciğer istiyor ona göre de malzeme listesini oluşturmuştu. Beklenen gün gelip çatmıştı. Tüm masalar birleştirilmiş, üzerlerine örtüler serilmiş ve servis açılmıştı. İçerisi mis gibi köfte ve ciğer kokuyordu. Buz gibi ayranlar da masalara dağıtılmıştı. Tabii işin içine muziplik katılmasa olur mu? Temel Efendi sağ tarafa kazananları, karşılıklarına da kaybeden ve çekimser kalanları oturtmuştu. Kaybedenlerin safında bulunan müzmin muhalif Cevdet Bey ayağa fırladı:

-“Temel Bey onları sağına bizi soluna aldın. Bunun bir anlamı var mı? Ben itiraz ediyorum bu oturma şekline!” Herkes meraklı gözlerle ne cevap verecek diye Temel Efendi’ye bakıyordu. Temel Efendi gayet kendinden emin bir şekilde gelip Cevdet Bey’in önüne dikildi:

-“Haçan uşağum Cevdet Bey, sizi sola oturttim çünkü ha siz solcular her şeye muhalifsiniz ya ondan. Yerinizi yadigamayin dedüm da!” Herkes katıla katıla gülmeye başlamıştı. Bu esnada yemekler hazırlanmıştı. Yemeğe başlanmadan Ali Recai Bey ayağa kalkıp bir konuşma yaptı:

-“Değerli arkadaşlarım, ben bu ziyafet için Cevat Bey ve arkadaşlarına çok teşekkür ediyorum. Maksat muhabbet olsun.” Tabii bu durumda kendine cevap hakkı doğan Cevat Bey de ayağa kalkıp kısa bir konuşma yaptı:

-“Değerli arkadaşlar, ben de Ali Recai Bey’e katılıyorum. Maksat muhabbet olsun, afiyet olsun. Buyurun.” Herkes ekmeklere yumulmuştu ki kapı birden ardına kadar açıldı ve içeriye on beş gün önce gelen görevliler doldu. Temel Efendi elinde ekmek arası köfte ile ayağa fırladı:

-“Ula yine ne oldi?” Memur gayet sakin bir şekilde ve tek tek konuştu:

-“Beyefendi kullandığınız etlerde tağşiş tespit edildi, çayın ise taklit bir ürün olduğu ortaya çıktı. Buraya ceza yazacağız.” Temel Efendi ise şaşkın bir halde sordu:

-“Tağşiş ne ula?” Memur yine sakin bir şekilde cevapladı:

-“Yani sizin etlerde tek tırnaklı hayvan geni çıktı.” İşte bu söz ortama bomba gibi düşmüştü. Midesini tutan herkes lavabolara akın etmişti. Temel de belinden çıkardığı koca bir tabanca ile merdivenlere aşağı koşturuyor bir yandan da:

-“Ula Recep sen bittin ula!” diye bağıırıyordu.

Biz Çocuktuk

● Mestan Karabacak

Tok Osman'ın jipi vardı
Biz çocuktuk o zamanlar.
Evlerde su küpü vardı
Biz çocuktuk o zamanlar.

Evler damdı çatı yoktu
Hanelerde çocuk çoktu
Televizyon yeni çıktı
Biz çocuktuk o zamanlar.

Kışları çok kar yağardı
Yükselir dama değerdi
Dereye su zor sığardı
Biz çocuktuk o zamanlar.

Büyük küçük belli idi
Köyler toprak yollu idi
Evler kilim, çullu idi
Biz çocuktuk o zamanlar.

İhtiyarlar da ihtişam
Saygın kişi idi imam
Öğretmenler de muhteşem
Biz çocuktuk o zamanlar.

Konu komşu, hatır gönül
Mutlu geçiyordu ömür
Doğal idi buğday, hamur
Biz çocuktuk o zamanlar.

Kışın kuzular doğardı
Kadınlar koyun sağardı
Nisanda yağmur yağardı
Biz çocuktuk o zamanlar.

Mahallede süt değişti
Sürüyordu yün eğrişi
Arefe günleri bişi
Biz çocuktuk o zamanlar.

Derede çimlemek güzeldi
Eşeğe binmek güzeldi
Bakkaldan dönmek güzeldi
Biz çocuktuk o zamanlar.

Gam yok idi, tasa yoktu
Oynamak, eğlenmek çoktu
Daha sonra sağ-sol çıktı
Biz çocuktuk o zamanlar.

Koşar oynar yorulurduk
Kavgaya eder darılırdık
Barışırdık, sarılırdık
Biz çocuktuk o zamanlar.

Sobada yanardı tezek
Üstümüzde yalnız kazak
Yorulmaz, kayardık kızak
Biz çocuktuk o zamanlar.

Örnekköy'le Saçıkara
Çok uzak değildi ara
Severdik gitmeyi ora
Biz çocuktuk o zamanlar.

Harman yeri sapla dolar
Patoz ile saman olur
Ve düğün sezonu gelir
Biz çocuktuk o zamanlar.

Genç kızlar giyerdi maksi
Hacı Murattı lüks taksi
Şoför acemi, hay aksi
Biz çocuktuk o zamanlar.

Cereyan yok radyo pilli
Delikanlılar afilli
Basma entariler güllü
Biz çocuktuk o zamanlar.

Ebem sağdı, dedem sağdı
Babam arkamda bir dağdı
En küçük kardeşim doğdu
Biz çocuktuk o zamanlar.

Hızla geldi geçti yıllar
Değişti paralar pullar
Süs eşyası oldu nallar
Biz çocuktuk o zamanlar.

Metehan Bıyıklı Bir Adam

● Osman Gazi Turaç

Metehan bıyıklı genç, parke taşlarına yumurta topuklu ayakkasını vura vura volta atıyordu. Başında börk yoktu ama altın saçları dalgalanıyordu rüzgârda. Bu gidişle ya parke taşları yerinden fırlayacak ya da topuğunun teki fırlayıp yuvarlanan yumurta Sakarya Caddesi'ni vıcık vıcık yumurta sarısına kestirecekti. Sol dizini karşı cinsinin sağ dizine temas ettirerek aküsünü doldurmaya çalışan Yamtar yapılı genç, olayın farkına varıp:

-“Bu sokaktan akıllı adam geçmeyecek mi? Müsaade et şu ibne kılıklının saçından yakaladım mı minik dorsesine bir depik... Gör bakalım bir daha volta atar mı?”

Karşı cinsi:

-“Boş ver öyle manyakları. Şu dergi projeniz ne oldu, yazılar tamam mı?” Kendisini ipeleyen bir kıza daha ne kadar beraber olabilirdi. Adam sinirlendi.

-“Kız bana bak! Ağzının üstüne Memiş'in yumruğu gibi bir tane patlattım mıydı seytan çarpmışa dönersin. Biz neden bahsediyoruz sen lafın gerisinden girip konsantiramızı bozuyorsun. Bak bir daha tekrar etmem.”

Diğer adam:

-“Şu kız yapılı gence bu sokağı dar edeyim mi?” dedi. Kız dizini Yamtar'ın dizinden çekti.

-“Bu gençten bu kadar gıcık kapmamın bir esbab-ı mucibesi mi var, biraz sonra darağacına mı gerileceksin? Bu intikam ateşini bir an önce söndürmeye bak, her yan barut dolu; koca Çin'i havaya uçurmak mı istiyorsun? Siz çekik gözlü kızları görmezseniz uykularınıza kıran girer, kollarınızda derman kalmaz. Yayı geremezsiniz, kılıcı sallayamazsınız ve hepsinden önemlisi salladığınız güzler gelip başınızda paralanır.” dedi.

Saçlarında kepekleri dökmekle meşgul olan Yamtar, bir yamçı kımız daha isteyip:

-“Doğru dersin bre soyka! Böyle adamlarla uğraşıp hazır kafamızdaki bilgileri sildireceğimize en temizi Albız alsın deyip budduayı verip veriş-tirmeli. “Senin derdin dert midir benim derdim yanında” demiş ya Kara Ozan, takma kafanı, biraz sonra geze geze yorulur kendiliğinden devriliverir. Buradan gitsek iyi olur, birazdan sağ kalan arkadaşlardan bir kaçı gelip karnımıdeşerek parslara atabilirler.” dedi.

Sakin sakın Yamtar'ı dinleyen sevgilisi, birden ayağa kalkarak:

-“Sen ne dediğini ya bilmiyorsun ya da kımız başına vurdu! Daha karnınıdeşebilecek bir yiğit doğurmadı analar, öyle bir yiğidi benden başka doğuracak olanı zehirleyip öldürürüm.

Anlıyor musun öldürürüm dedim mi o iş o gece bitmiş belle?” dedi. Diğer masalarda kendilerine yan yan bakanları gören Yamtar, sevgilisinin yüzüne bir makas atarak:

-“Şekerime bak, senin gibi soylu birisini bulana kadar kaç arkadaşımı sattım. Sen Almıla'ya bile en az sekiz çekersin. Hele şu şiire bir bak, bunu yazarken damarlarımdaki kanın nasıl güpürdüğünü tarif edemem:

*Çekik gözlerinde bir gece vakti
Malihülya düzlüğünde at sürdüm
Gök Tanrı şahittir bu sevdamıza
Kuzu yünü dizlerinde yatarken*

Yak beni barut dudaklarında' gördün değil mi şiiri? Hele bunu bir de kopuz eşliğinde söylesem aklın çadırın direğine çarpar.” dedi. Kız kemik tarağını çıkarıp:

-“Şu tarağın kaç dişi var tahmin et?” dedi. Yamtar, tasta kalan bir kaç yudumluk kımızı hırsla sevgilisinin yüzüne döktü:

-“Benimle dalga mı geçiyorsun bre keferenin kızı! Senin yedi ceddini kılıçtan geçiririm. Kiminle konuştuğunun ya farkında değilsin, ya da beni ağzı süt kokan bir yeni yetme yerinde görüyorsun. Bağrının tahtasına depiği indirdim mi kendini Vey ırmağında bulursun.” dedi.

Kızcağız suçlanmıştı, konuyu başka kanala akıtmak için böyle bir yola başvurmuştu ama Yamtar yutmadı:

-“Kız sen neyine güveniyorsun, yaptırdığınız setlere mi? İstedığınız kadar set yaptırın istediğiniz kadar barut imal edin. O barutunuza ateş gene biz olacağız. Kökünüzü bir araya toplayıp toplu katliam mı yapmamızı bekliyorsunuz? Aslında sizin istediğiniz bu amma erkekliğimize yakışacak bir durum değil. İt gibi enikleyin durun bakalım. Biz neçe itoğlu itlerin boğazındaki toklarını söküp kapıp koyurduk. Bak kafamı bozma, saçını keçi kırkıyor gibi kırkarım seni de kapar koyururum.” dedi.

Atlas okyanusu tarafından gelen bir rüzgar Hint okyanusunda esen rüzgarla karşılaşınca bir albatros havalanıp kızın omuzuna kondu. Bu El-nino'nun habercisiydi. İki gözü iki çakmak taşı oldu. Birbirine istemeyerek değince bir şimşek çaktı, artık rahatlıkla ağlayabilirdi.

İkindinleyn başlayan yağmur kuşluk vaktine kadar devam etti. Yamtar arkadaşlarına ihane-tin cezasını boğularak ödedi. Metehan bıyıklı delikanlı saçlarını bir top belik yapmış, yeni bir felaket senaryosu yazacaklara kendini fark ettirmek için topuklarını daha sert vuruyordu parke taşlarına...

Nerden Niye Geldik?

● Engin Namlı

Zaman doldurmak mı yaşanan hayat
Nerden niye geldik soran var mıdır?
Zevk sefa içinde her dem yan gel yat,
Aklını gerçeğe yoran var mıdır?

Düşünelim biraz farkımız nedir?
Hak hukuk gözüyle gören var mıdır?
Dilimiz dinimiz ırkımız nedir?
İnancın mezhebin tören var mıdır?

Yakılan yıkılan ey can ve beden
Derdini haykırıp yeren var mıdır?
Oradan oraya yurdundan eden
Zalimlere, göğüs geren var mıdır?

Canlara susamış gaddar ellerin
Dinmez öfkesini kıran var mıdır?
Kırpiklerden aşan coşkun sellerin
Önünde bent olup duran var mıdır?

Doğruluk adıyla hukuk adıyla
Kalbini hak aşka veren var mıdır?
En ulvi ilimle gönül tadıyla,
İhlasın hissine eren var mıdır?

Düştüm

● Şükrü Ünal

Bize göklerden yağmur
Size beyaz kar düştü.
Fukaramız soğuktan
Evine bak dar düştü.

Zengine her an tokluk
Yoksullara ise yokluk
Şâir Şükrü'ye kıtlık
Sizlere de var düştü.

Dökünce kaşımızı
Hep eğdik başımızı
Yemeden aşımızı
Çok ekşi bir nar düştü.

Arabamız atladı
Tekerimiz patladı
Motorumuz çatladı
Tampon ile far düştü.

Biri yek dedi, biri se
Diledi dü şeş gelse
Duası beleş gelse
Elindeki zar düştü.

İman ile hayayı
Yere çaldı tavayı
Unutunca dâvâyı
Yüzündeki ar düştü.

Kar Yağdı Maraş'a Üşüdük Taman!

● Hanifi Yılmaz

-Bolluk Bereket- -I-

Havalar soğudu, bulut toplandı
Kar yağdı Maraş'a üşüdük taman!
Güneş sığağını aldı saklandı
Kar yağdı Maraş'a üşüdük taman!

Beyaz gelinlikler giydi ağaçlar
Karlara büründü dağlar yamaçlar
Soğuktan kayboldu, arılar kuşlar
Kar yağdı Maraş'a üşüdük taman!

Zenginler sımsıcak evde oturur
Taze yağlı ekmek bala batırır,
Zeytin, peynir, börek; çayla götürür
Kar yağdı Maraş'a üşüdük taman!

Hararet artarsa, çareler arar,
Kar ile pekmezi, karsambaç yapar
Kaşık kaşık yer, mideye atar
Kar yağdı Maraş'a üşüdük taman!

Tarhana çorbası ocakta kaynar
Doğranır çalgamlar içinde oynar
Pekmez sofralarda şirinlik sunar
Kar yağdı Maraş'a üşüdük taman!

İçli köfte dolma lahmacun ayran
İsyân eder mide, dayan ha dayan
Fıstıklı baklava, dondurma ikram
Kar yağdı Maraş'a üşüdük taman!

Kızarmış tarhana, cevizle yenir
Samsa sucuk badem, yanına gelir
Yüz kiloyu aşar, yana devrilir,
Kar yağdı Maraş'a üşüdük taman!

-Yokluk Sefalet- -II-

Yedi Kuyularda mangal sefası
Sucuk pişirilir, ekmek arası
Fakirin yoksulun ancak rüyası
Kar yağdı Maraş'a üşüdük taman!

Ortadoğu yandı yandı kavruldu
Komşu ülkelere çadır kuruldu
Bombalardan kaçan ancak kurtuldu
Kar yağdı Maraş'a üşüdük taman!

Çoluk çocuk kaçtı, perişan haller,
Darmadağın oldu o güzel evler,
Umutlar yıkıldı, bitti hayaller
Kar yağdı Maraş'a üşüdük taman!

Cami önlerinde dilenen kadın,
Çocuklar yanında, titredin kaldın,
Eşin baban ölmüş, ne çok ağladın
Kar yağdı Maraş'a üşüdük taman!

Perişan evlerde, insanlar üşür
Yataksız yorgansız, yatanlar üşür
Kapılar duvarlar tavanlar üşür
Kar yağdı Maraş'a üşüdük taman!

Maraşlı haline şükretmelisin
Sınavdasın şu an, sen bilmelisin
Sen ne yersen, ondan yedirmelisin
Kar yağdı Maraş'a üşüdük taman!

Yılmaz yoksullara bakar söylersin
Alem-i İslam'a hayret edersin
Huzur-ı mahşere nasıl gidersin?
Kar yağdı Maraş'a üşüdük taman!

Bir gün sizin de babanız ölecek

●Tayyib Atmaca

Biz kanayan bir coğrafyada dünyayı selamladık.

Yüreğinizin taşıyabileceği kadar acılarla evcilik oynadık.

Siz ne kadar kendinizden kaçarsanız kaçın, gözlerimizi gözlerinizle buluşturmamak için istediğiniz kadar başınızı heva ve hevesinizin içine gömün, kendinizi kandırmaktan öte bir şey yapamazsınız.

Kendinizi saklayacak bir yer bulabilirseniz kendi kendinizle saklambaç oynayabilirsiniz.

Biz hiç kendimizi saklayamadık.

Babamız nereye ayak bastıysa onun izine baka baka yürüdük.

Yüreğimiz onunla birlikte istiklâl susadı, onunla birlikte yüreğimiz yüreğimize geçti.

Ne zaman, nerede, ne şekilde o şerbet tadındaki ölüm kapımızı çalacak, bu öncelikli beklentimiz değildi.

Babamız bir bayrak taşıyordu ve suçu bayrağı özgürce dalgalanacak bir yere asmaktı.

Hem sizin şairiniz: *“Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır/Toprak eğer uğruna ölen varsa vatan-dır”* demiyor muydu?

Günlerden herhangi bir gündü, babamızla işe çıktık; taştan mermiler taşıyorduk babamın sapanına. Babam tankları imha edecekti.

Kurşunların arasından sekerek taş topluyorduk, bir de baktık babam sekemiyor.

Ey ölüm! En yakın arkadaşımız gibi sağımızda solumuzda gezinip dururken babamıza mı göz koy-muştun?

Murat abi nerdesin? Hani: *“Afrika’da öldürülse bir yerli/Canı bende çıkar seni bildim bileli”* diyordun. Bari Kudüs’e bir el salla avuçlarındaki kuşları uçur. Onları gözlerimizle sulayalım.

Ey deklanşöre basan, ey yürekleri burkulmak üzere olanlar; biliyoruz ki babamız geri dönmeyecek!

Bakmayın sulu gözlü olduğumuza.

Babamız sapanını ve yüreğindeki istiklâl ateşini bize bırakarak silya gidiyor.

Bir gün sizin de babanız ölecek

Böyle bir yağmura yakalanacaksınız.